

Joan Obrador

**G**airebé tots els monstres que ens han espantat varen néixer durant els “feliços anys vint” o abans de la Gran Guerra: *Dràcula* (1930), sorgí de la por a la vida d’ultratomba; *Frankenstein* (1931) és un crit desesperat contra el desig humà de combinar la vida i la mort. Però,quina por amaga *King Kong* (1933)? A l’època en què Cooper va fer la seva pel·lícula, el goril·la de muntanya era una autèntica amenaça per a nosaltres, per a l’home sapiens. King Kong és la darrera bèstia natural que ens ha aterrit i, aquesta pel·lícula, és un fidel reflex d’una època molt llunyana... En aquell temps encara feia por la natura desconeguda, salvatge, d’on podien sorgir éssers poderosos i terribles que amenaressin el nostre dret de possessió. Ara, ja no fa por King Kong perquè la humanitat ja ha domesticat tot el món i no resta lloc per a res desconegut. Hem transformat tota la terra en el nostre domini i ja no trobareu cap animal que perduri sense el nostre consentiment.

El tipus de relació amorosa que recreen Cooper i Schoedsack és evident: Denan, el director de la pel·lícula dins la pel·lícula, fa referència tantes vegades que es diria que hi ha alguna cosa d’amagada: L’ETERNMITEDELA BELLA I LA BÈSTIA. Hann, la bella, és el pol oposat a King Kong, i no em refereixo a la fàcil contraposició entre la bellesa i la monstrositat, sinó més aviat a la seva constitució com a personatge cinematogràfic. Aquesta dona, símbol de la bellesa i de la fragilitat femenines, en contraposició a King Kong, és un ésser plenament real. En aquest film es produeix una sorprenent combinació entre realitat i ficció. L’inici de la pel·lícula és una magnífica descripció de les conseqüències de la crisi de 1929 per als ciutadans de Nova York i, especialment, per a les dones. El personatge encarnat per Fay Wray és una pobra criatura, famèlica, sorgida del dramàtic *crac*, com qualsevol altra. Hann no vol ser actriu per triomfar...ni pretén simbolitzar res, l’únic que desitja és menjar i viure amb dignitat. *L’Illa Cadàver* és el lloc per a la ficció monstruosa, plena d’éssers rescatats de la nit dels temps, on es troben els amants...Però, al mite de la Bella i la Bèstia, realment es pot parlar “d’a-

mants?”. Tal vegada, a les versions edulcorades de la Disney, sí; a les diferents recreacions clàssiques, difícilment. A les *Metamorfosis* d’Ovidi trobem el monstre Polifem enamorat de Galatea, però ella el rebutja, i a canvi, Polifem mata Acis, el veritable amor d’ella. En aquesta narració trobem un amor d’una única direcció, no correspost. Per als romàntics, aquest era l’enamorament ideal, la gran font d’inspiració per a la creació artística; perquè, una vegada consumat, l’amor ja forma part del passat i ja no pot ser la font d’inspiració per a l’Obra d’Art. Però el pobre King Kong no fou cap poeta romàntic, ni volia ser creador de res, només volia sobreviure –en aquest punt, sí que trobem un clar paral·lisme entre ells dos– i, com a rei dels goril·les que era, posseir allò que li corresponia. La *dona d’or* és el tribut que rep del poble de l’Illa Cadàver, com qualsevol déu de l’antiguitat, perquè els deixi viure en pau. No podem afirmar amb rotunditat que King Kong estimi Hann, però el que no podem dubtar és que ella l’odia; i en cap moment arriba a captar ni el més mínim sentiment amorós per part d’ell. Segur que trobareu alguna interpretació que consideri un King Kong enamorat, amb sentiments gairebé humans. Enamorat del prototip de la fràgil bellesa femenina, d’allò que és completament diferent de la seva monstrositat. Tal vegada és així. Si no, per quina raó la seguirà més enllà dels seus dominis? O, encara més clar, per quin motiu, en el moment de fugir, en lloc de fer-ho, va a cercar-la? Per què no la deixà caure des del cim de l’Empire State, quan l’ataquen amb una crueltat i un poder que no podia ni imaginar? La resposta sembla evident: per Amor...Vist així, ens trobem davant d’un amor absolut, que s’estima més morir que viure sense la seva estimada. Però jo no m’estimo aquest King Kong enamorat de no sap qui... Realment, aquest simi gegantí, es podia sentir atret per una dona que, tal vegada, fos bella per al cànon dominant a l’època, però que als seus ulls no podia deixar de ser una ximple pepa amb certa gràcia? M’agrada més la imatge d’una bèstia exigint els seus drets davant d’uns intrusos sense escrúpols. Si ell persegueix aquesta dona no és captivat per un sentiment tan

humà com l’amor. No hem de perdre mai de vista que es tracta d’un ésser sobrehumà i, per això mateix, no es podria sentir dominat per un sentiment tan humà. Ell no pot saber què és l’amor. El que sí coneix perfectament són els drets de territorialitat i possessió que només pertanyen al més fort; per això, una vegada que rep com a present la *dona d’or*, tindrà el deure de fer valer els seus drets sobre ella fins arribar a la pròpia aniquilació. Aquesta és la veritable raó de la seva lluita i no sentiments que mai pot reconèixer. Per què no la va matar al darrer moment?, vos demanareu. Perquè ell no és un ésser cruel, perquè no li preocupa quin serà el futur de Hann, sinó lluitar contra els enemics que li volen llevar la seva possessió més preciosa.

Emperò, aquest comportament, sí es podria entendre a partir d’un determinat sentiment amorós, no aquell que ens subjuga davant d’allò tan estrany que anomenem bellesa, sinó a partir de la decisió de posseir i dominar l’ésser estimat. Aquesta vessant de l’amor és la més antiga de totes. Antiga tant des del punt de vista biològic com psíquic: la sexualitat animal es caracteritza pel desig de dominar l’altre. Aquesta necessitat, a l’home, la dirigeix la part més antiga del cervell. L’amor com a dret de possessió ens persegueix molt abans de ser l’animal racional que som. En aquest sentit, crec que no fa falta recordar que l’amor romàntic és un fet propi de la nostra cultura, amb una història realment curta. Per altra banda, què és el primer que desitja tot enamorat si no és dominar i dur en la seva mà tota la vida de l’estimada? És més, jo diria que Schoedsack i Cooper, a la seva bèstia, traslladen el profund sentit de l’amor masculí: a quin home no li agradaria ser King Kong? Quin mascle no desitjaria tenir un domini absolut sobre la seva dona?... Fins i tot, poder pujar-la al gratacle més alt de la ciutat només amb un a mà i protegir-la a la seva butxaca de tots els perills del món. Aquest home dur...dominador...També va morir amb King Kong, ara només podem esperar ser bons companys de les nostres estimades. □